

Stiftstidenderne havde for et stykke tid siden en artikel, der konstaterede, at de nye job i IT-branchen gik kvinderne forbi. Kun ganske få kvinder havde fået udviklingsjob og job af mere teknisk karakter inden for det informations-teknologiske område. Det havde ifølge artiklen flere årsager. Kvinderne føler sig simpelt hen ikke tiltrukket af de studier, hvor man uddanner sig til disse job.

I Det Konservative Folkeparti ønsker vi, at kvinder og mænd skal kunne udnytte informationsteknologien i samme udstrækning. Derfor skal der tages hånd om pigernes passivitet over for computere, og her må man begynde allerede i folkeskolen. Ligesom man helt naturligt i dag hjælper de elever, der er svage i matematik eller dansk, bør lærerne også være opmærksom på de elever, der hver gang, der er undervisning i brug af pc'ere, lige så stille får stolen skubbet tilbage og lader de andre kaste sig over tasterne. Det er jo netop den fare, der er ved, at eleverne er så mange om hver computer. Ikke alle kommer til og bliver tvunget til at prøve selv.

Den gruppe, der ikke rigtig har interessen, skal motiveres, og det bør være et nemt job, da der jo ikke er tale om mindre intelligente elever, men om elever, der bare ikke umiddelbart har fået øje på den store fidus ved computere.

Bibliotekerne skal udvikles, så den nye informationsteknologi vinder indpas her. Alle danske biblioteker skal tilbyde adgang til elektronisk kommunikation, så de mennesker, der ikke har disse muligheder andre steder, kan bruge biblioteket. Det er dog ikke Det Konservative Folkepartis holdning, at alt, hvad man foretager sig på et bibliotek, nødvendigvis skal være gratis. Vi ønsker, at tilbudet skal være der, men at kunderne selv må betale, hvad det koster at kommunikere over nettet. De mennesker, der er så heldige at have en computer og et modem derhjemme, skal også selv betale for de ydelser, de benytter sig af.

Så vores konklusion er, at bibliotekerne skal give tilbudet, have de tekniske muligheder og kunne hjælpe og vejlede kunderne, men som kunde må man også være villig til at betale for det nye tilbud.

De danske virksomheders muligheder for at benytte ny teknologi skal styrkes. Det er utrolig vigtigt, at det offentlige forstår forskellen på det at understøtte virksomhederne og så en egentlig politisk styring. Styring af virksomhedernes udnyttelse af informationsteknologi skal man afholde sig fra. Virksomhederne skal nok selv

udvikle sig teknologisk, men man skal understøtte de initiativer og ønsker, virksomhederne har. Der skal derfor ikke opbygges for mange statslige centre og forskningsnet hen over hovedet på virksomhederne. De skal finde egne løsningsmodeller, som det offentlige så kan støtte dem i at bruge. Det skal kunne lade sig gøre for virksomhederne at udfylde offentlige blanketter og sende statistikker m.v. til offentlige myndigheder.

Som der står i redegørelsen, er IT også en udfordring for arbejdslivet. Vi vil i fremtiden se en højere grad af hjemmearbejde. Det vil betyde en væsentlig omlægning af arbejdsgangene i virksomhederne. En del manuelt arbejde vil blive overflødig, men til gengæld vil udviklingen gøre det muligt for flere handicappede at have et almindeligt job.

Den proces, der foregår på arbejdsmarkedet, skal ske i samarbejde mellem arbejdsmarkedets parter, og der vil i høj grad blive stillet nye udfordringer til parternes smidighed og evne til at omstille sig. Staten bør blande sig mindst muligt og reducere sin rolle til at være formidler af de erfaringer, der bliver gjort nu både i Danmark og i udlandet.

Statens rolle på et telemarked skal derfor også begrænse sig til at fastsætte rammerne for den informationsteknologiske infrastruktur i Danmark, men investeringer og drift skal ske på markedsvilkår.

Borgerkortet bliver nævnt som bilag til den informationsteknologiske redegørelse, og netop diskussionen om borgerkortet finder jeg yderst vigtig. Der er kommet mere konkrete tiltag i denne redegørelse end de flyvske ideer, vi først blev præsenteret for i Dybkjær-rapporten, men det bliver, så vidt jeg kan forstå, først i næste samling til efteråret, at der kommer et egentligt lovforslag om borgerkortet. Det er dog vigtigt med en grundig behandling af problematikken omkring indførelsen af et sådant kort.

Jeg synes da, det er helt fint, at vi får et kort, som vi kan bruge hjemmefra via en chipkortlæser, og som vi kan benytte i selvbetjeningsautomater, men det smarte er ved at gå af kortet, idet man nu oplyser, at den idé med at samle alle mulige funktioner på ét kort er gået fløjten. Nu indrømmer man jo, at vi stadig væk skal have flere kort til forskellige funktioner, og så skal vi oven i købet betale for sådan et kort. Hvorfor skal vi det, og hvordan er man lige kommet frem til en pris på 100 kr. for et stykke plastic?